

ham fangen. Frygten for, at han ikke andetsteds skulde kunne forsørge Familjen, var det heller ikke, der holdt ham tilbage. Foruden Indbydelsen fra Ingers Onkel, som aldrig havde fristet ham, havde han afslaaet forskellige andre, ganske lokkende Tilbud, og han havde desuden faaet en Velynder i selve Amtmanden, som havde været meget optaget af hans Aaregulering og flere Gange uopfordret havde lovet at anbefale ham baade til Indenrigsministeren og til Vandbygningsdirektøren, der begge var Mandens personlige Venner.

Allermindst var det hans Helbred, der ængstede ham. Naar han overhovedet tog Hensyn til sin Sundhed, var det mest for Ingers og Børnenes Skyld. Den Dødsfrygt, der i hans Ungdom havde blæst ham Marven ud af Knoklerne, saasnart han fejlede noget, havde han forlængst overvundet. Det var snarere med en Følelse af Misundelse, han nu ved Begravelser saae Kisten forsvinde i Jordens Mørke, og der var Tider, da ingen Lyd syntes ham saa forjættelsesfuld som de smaa, hule Drøn, der lød op fra Graven, naar de tre Skovfulde Jord faldt paa Kistelaaget, — Dødsrigets Ekko, Intethedens Svar og trøsterige Forsikring.

Undertiden havde han spurgt sig selv, om det ikke vilde være det allerbedste ogsaa for Inger, ifald han døde. Hun var jo endnu ung og smuk. Rimeligvis vilde hun da gifte sig igen, og hun vilde saa nok blive fuldt ud lykkelig. Han havde ofte maattet tænke paa, om der ikke i hendes Uvilje mod den unge Proprietær Brück kunde skjule sig en instinktmæssig, ubevidst Frygt for hans mandige Skønhed og Kraft. Der var saa meget i Inger, der endnu slumrede, og som han for sit Vedkommende